

PM-nieuws

Februari 2005, nummer 4

Bier brouwen!

Een week voor we naar Nederland gingen, zijn we aan het bierbrouwen geslagen. Samen met Gert, die al enige ervaring op dit gebied heeft, stopten we alle ingrediënten in de juiste volgorde in een grote plastic emmer met deksel. Daarna heeft het ruim twee weken staan gisten. Na terugkeer in Noorwegen hebben we samen met Gert en Janet gebotteld (de foto's zijn van Janet). Je eigen bier brouwen is eigenlijk best leuk en lekker. We gaan het zeker vaker doen. Na een paar weken nagisten in de fles, konden we het proeven. De smaak is prima, de kleur is donker en het alcoholpercentage niet te hoog, iets meer dan pils, denken we.

Het nadeel is wel, dat we het in frisdrankflessen moesten doen, bij gebrek aan beter! Anderhalve liter bier in een keer opdrieken is wat teveel. We worden nog alcoholisten hier!

Mieke

STORDAL – Evenals na de tweede uitgave van PM-nieuws, kregen we weer een inspirerende mail van Jo kloosters, hoofd communicatie van de gemeente Zutphen. Naast haar persoonlijke interesse in ons reilen en zeilen heeft ze ook een bijzondere belangstelling naar de gemeentelijke besognes in Noorwegen. Zeker in de actuele situatie, zoals de nieuwe samenvoeging van Zutphen met Warnsveld, vraagt ze zich af hoe het er hier gemeentelijk aan toegaat. Na ruim een half jaar in Noorwegen te zijn, heb ik daar niet zomaar een pasklaar antwoord op natuurlijk.

Een beetje politiek

Tijdens de Noorse privé-les heb ik het gevraagd aan Ingrid Røren, onze Noorse lerares en tevens een collega van Mieke. In combinatie met een actueel krantenartikel, over het verkiezingsjaar 2005 in Noorwegen, kwam het uitstekend van pas. Om een idee te geven hoe de grootste partijen hier heten van rechts naar links: FrP (Fremskrittspartiet), Høgre (rechts), KrF (Kristelig Folkeparti), Venstre (links), Senterpartiet, Arbeiderpartiet, SV (Sosialistisk Venstrepartiet). Op dit moment is een combinatie van Venstre, KrF en Høgre in de regering. In Stordal heeft Høgre 50% van de stemmen. Een landelijk percentage van 20%, kiest voor FrP.

Dit is een bijzonder conservatieve partij, die onder andere tegen de komst van nog meer moslims naar Noorwegen is. Een krantenartikel van vorige week in een plaatselijke krant, met als kop 'Muslimer vil ikke integreres' (Moslims willen niet integreren), geeft wel aan dat ze hun mening niet onder stoelen of banken steken.

Ik kan jullie zeggen, dat nu we zelf 'allochtoon' zijn in Noorwegen, je met andere ogen dergelijke uitlatingen leest. Wel krijgen we het gevoel, dat als je zelf voor je inkomen zorgt en je je aanpast aan de normen en waarden in

Noorwegen er geen probleem is. We vinden dan ook, dat je te gast bent in dit land en je daar ook naar moet handelen. We voelen ons dan ook meer dan welkom hier en hebben gelukkig geen negatieve ervaringen op dit gebied.

Als twee allochtonen in Noorwegen

Nog even voor de politiek geïnteresseerden onder de lezers een paar wetenswaardigheden.

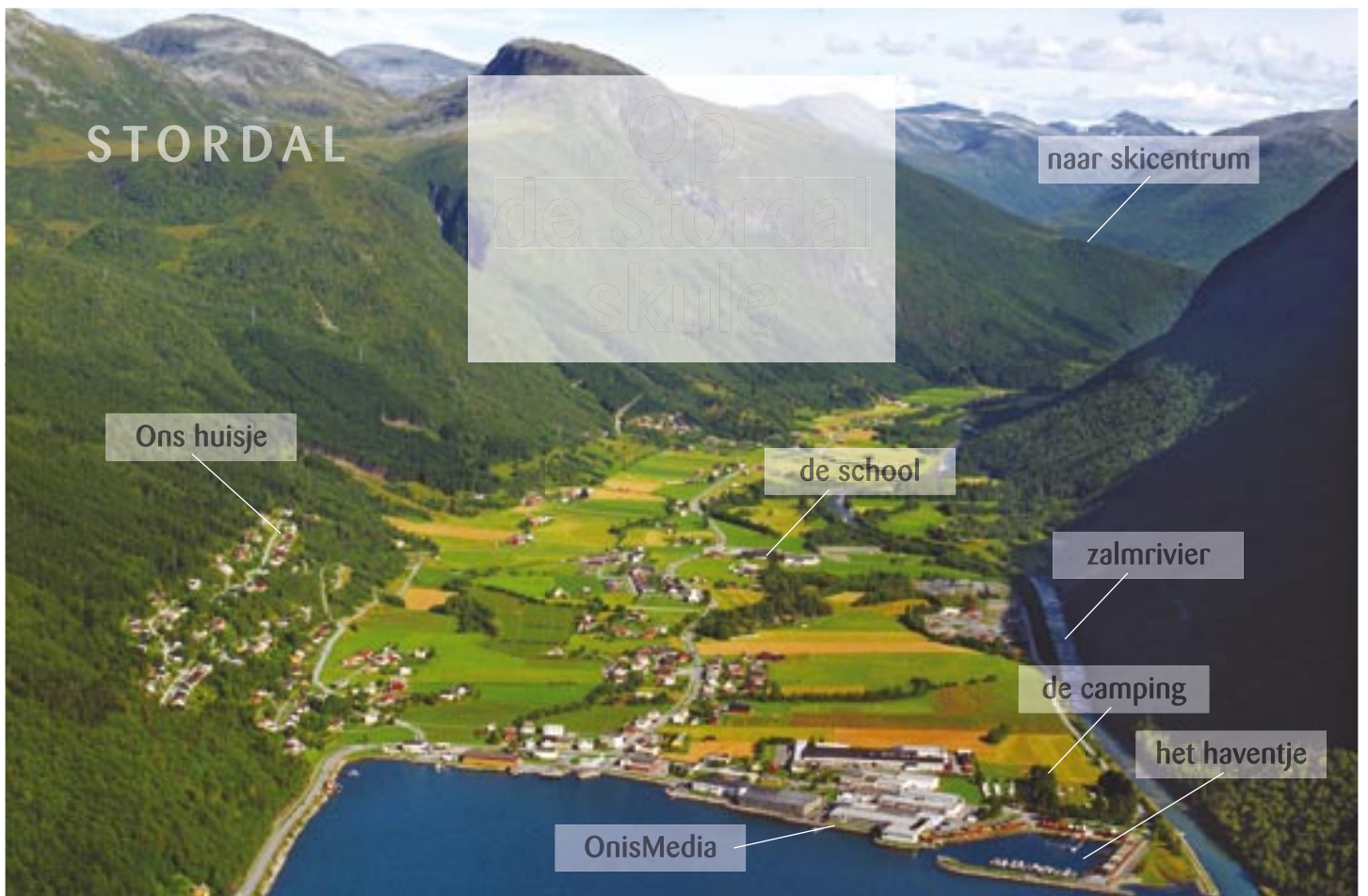
De verkiezingsjaren worden hier net als in Nederland om de vier jaar gehouden (2001, 2005, 2009). Indien de regering tussentijds valt moet een andere partij, samen met de koning (die anders dan in Nederland hiervoor verantwoordelijk is) een nieuwe regering samenstellen uit de overige partijen. De partijen die in de regering zaten staan dan buiten spel.

Mieke en Ingrid Røren, onze Noorse lerares

Al pratende, tijdens de Noorse les, over de samenvoeging tussen Zutphen en Warnsveld gaf Ingrid aan dat in 1977 de gemeente Stordal is losgeweekt uit de gemeente Ørskog. Ze konden het onder andere niet eens worden over de besteding van gemeentelijke gelden. Sinds die tijd is Stordal weer een op zich zelf staande gemeente. Het grappige is, dat er intussen weer gesprekken aan de gang zijn om de gemeentes Stordal, Valldal en Stranda tot een nieuwe gemeente te smeden. Zelfs zijn er discussies gaande om een deel van de provincie Møre og Romsdal tot een grote gemeente te verheffen. Zo zie je maar weer, de geschiedenis herhaalt zich, waar je ook bent in de wereld.

Peter

Op school gaat het prima.

Ik leer steeds beter Noors en de kinderen raken al aardig gewend aan die juf, die toch wel een beetje vreemd praat af en toe. Maar ze weten, dat ze haar mogen verbeteren en dat is erg leuk. Een juf, waar je tegen mag zeggen, dat ze het niet helemaal goed zegt. Welk kind wil dat nu niet! Er zijn veel leuke dingen geweest, zoals het Lucia-feest, kerstfeest (de hele maand december), verschillende buitenactiviteiten, veel bakken en ga zo maar door. Als er veel sneeuw ligt, gaan we zelfs langlaufen met de kinderen. Kan ik mooi weer even oefenen!! Soms denk ik wel eens, zouden ze in Nederland ook vaker moeten doen, al die buitenactiviteiten. Even zo vaak denk ik, moeten en kunnen ze hier niet veel meer leren zoals in Nederland. Misschien zou een combinatie van het Nederlandse- en het Noorse onderwijs het beste zijn. Wie zal het zeggen, voor beide manieren is wat te zeggen. In Nederland moeten kinderen en leerkrachten 'te veel'. In Noorwegen moeten ze 'te weinig' en is er meer ruimte voor andere dingen. Maar vaak hangt het toch vooral van de leerkracht zelf af, wat er kan en wat er niet kan. Hier schrokken ze vooral van al die toetsen, die kinderen tot 12 jaar in Nederland moeten ondergaan. Ze zagen de rapporten van de Nederlandse kinderen en vonden dat nogal wat! Ik weet, dat veel leerkrachten in Nederland het met de Noren eens zouden zijn.

Luxe positie

Het is een erg luxe positie, die ik heb op school. Ik heb veel gelegenheid te observeren en niet de uiteindelijke verantwoording. Ook wel eens lastig, dat ik niet alles zelf kan regelen als assistent. Maar zo leer ik ook, dat niet altijd mijn manier van lesgeven goed is en dat het ook heel anders kan. Dat wist ik natuurlijk wel en ik sta er ook wel open voor. Maar na een paar maanden in een Noorse klas heb ik opeens weer heel veel nieuwe ideeën. Ik zie nu ook de opbouw van een heel andere aanpak. Erg leuk, al kriebelt er af en toe wel van alles! De Nederlandse les verloopt prima. Ik merk wel, dat het voor de kinderen niet zo leuk is op vrijdagmiddag als iedereen lekker vrij is, nog les te krijgen. Door een danscursus voor de kinderen op diezelfde vrijdagmiddag, kan ik mooi de gelegenheid aangrijpen te overleggen of er misschien een andere optie is. Die blijkt er te zijn. Ik ga de groepen splitsen. De drie jongsten een lesuur op vrijdagmiddag. De twee oudsten een lesuur op donderdagmiddag. Zo is het volgens mij voor iedereen veel prettiger. Twee lesuren met de hele club samen ging wel, maar was niet ideaal en zeker niet op vrijdagmiddag. Zo zie je maar weer, alles komt steeds weer op z'n pootjes terecht.

De juf is ziek

En dan gaat op een woensdagavond de telefoon, de juf van de eerste klas is ziek... of ik wil invallen. Even ben ik stil. Eigenlijk had ik me voorgenomen, daar nog niet aan te beginnen. Jullie voelen hem al, ik heb toch ja gezegd. Met gemengde gevoelens begin ik aan de voorbereiding van mijn eerste echte les aan Noorse kinderen. Ik word steeds enthousiaster en als de voorbereiding klaar is, heb ik er eigenlijk best zin in. Het is goed verlopen, de kinderen vonden het heel interessant en hebben me erg goed geholpen. De grootste problemen ontstaan tijdens de wat vrijere momenten. Niet alleen bij mij gelukkig, ook bij de echte juf! De kinderen slaan een beetje door en dan is het lastig ze weer te pakken. De kennis van de juiste berispende of positieve woorden ontbreekt op zulke momenten soms. Even voelde ik me weer een stagiaire! Gelukkig kreeg ik geen beoordeling en na tien minuten chaos, had ik de zaak weer onder controle. Ik voelde wel, dat mijn hoofd steeds roder werd. Ik heb het geklaard en weet waar op dit moment mijn zwakke punten liggen. Volgende keer ook dat voorbereiden. In Nederland ging dat vanzelf, hier moet ik eerst weer krediet opbouwen! Collega's van de naschoolse opvang, werken ook als assistent in de klassen, zagen mijn rode hoofd en hadden een lekker kopje cafeïne vrije koffie voor me gezet. Dat heb je nu eerst even nodig, werd er gezegd. Heerlijk zoveel begrip, het zijn dan ook heel fijne collega's.

Mieke

WOEF – Het heeft even geduurd, maar hier ben ik weer. Sommige mensen maïlden al of we een winterslaap aan het houden waren. Eigenlijk slaap ik altijd, zomer en winter, dus zo raar is dat niet. Als seniorhond hoef je niet meer zo nodig, de gedrevenheid is eraf. Het is alleen nog maar slapen, een beetje eten, af en toe een wandelingetje... of op z'n Noors gezegd: 'Jeg koser meg' (Ik heb het gezellig).

haar leeftijd verstandiger was en niet met dat hondenweer, de sneeuw lag één meter hoog om ons huis, naar Noorwegen komt. Ik vond het wel moedig van haar hoor en knots gezellig, want ja een beetje aandacht vind ik wel lekker.

Met de Kerst ben ik nog tien dagen op wintersportvakantie geweest. Waar dacht je dat de reis naar toe ging? Naar Rob en Yvonne natuurlijk, hier iets verderop op de berg. Voor mij is dat zo'n beetje hetzelfde, als 'De gelukkige Olifant' in Oostenrijk voor de koninklijke familie is. Dezelfde koninklijke ontvangst, vrije natuur, besneeuwde bergen, rust, heerlijk ontbijten (hondenbrokken), verrassende diners (hondenbrokken), wandelingen en als ik zou willen, langlaufen. Maar....., dat wil ik niet. Zie je het al voor je,

een hond van mijn leeftijd, op van die lange latten. Geef mij maar gewoon een mand. Dat langlaufen laat ik wel aan Rob en Yvonne over, die kunnen dat veel beter dan ik.

Weet je waar ik me de laatste tijd over blijf verbazen? Dat mijn baasje en vrouwtje steeds vaker in zichzelf gaan praten. Zo oud zijn ze toch ook nog niet! Hele verhalen houden ze dan, ook al is er niemand in de kamer. Soms houden ze zo'n apparaatje bij mijn kop en zeggen ze, dat is Else, Lotte of Wouter! Ik om heen kijken natuurlijk, maar zie niks. Nou ja, bij wijze van spreken natuurlijk, want ik ben blind, maar ik ruik of hoor ze ook niet. Wie is er nu gek, zij of ik? Afijn, het zal toch de leeftijd wel zijn. Hopelijk wordt het niet erger. Gelukkig is er nog één die de (honden)kop erbij houdt.

Hiernaast zie je een foto van mij in de sneeuw, leuk hè? Nou, de groeten maar weer en tot de volgende keer.

Duko

De dagen vliegen eigenlijk voorbij, al gebeurt er niet zoveel. Zo nu en dan valt de sneeuw met bakken uit de lucht en voordat je het weet zak je tot je oren in de sneeuw. Als ik eerlijk ben vind ik dat

niet zo leuk, maar ja, ik zal toch zo af en toe naar buiten moeten, voor je weet wel....

Vergeet ik bijna te vertellen dat oma en Nel

(de moeder en zus van mijn vrouwtje) hier zomaar waren in november. Dat was een verrassing! Je zou toch denken dat oma op

Schoonmoeder en schoonzus op bezoek

STORDAL – Dan denk je dat je met zo'n 1700 kilometer afstand, dat je schoonmoeder en schoonzus het wel uit hun hoofd zullen laten om deze kant op te komen. Nou, dan kennen jullie mijn schoonmoeder en schoonzus nog niet. Met z'n tweetjes zouden ze wel even een paar dagen in november bij ons komen. Met het vliegtuig moet dat toch geen probleem zijn, dachten ze. Alleen kan het weer hier wel eens tegen zitten en dat gebeurde dan ook. Landen in Oslo ging in eerste instantie niet, dus uitwijken naar Stavanger, in het westen van Noorwegen. Meer dan een uur in het vliegtuig zitten om het vervolgens nog een keer te proberen in Oslo. Dat lukt, om dan te zien dat de laatste vlucht naar Ålesund, waar wij ze met de auto zouden ophalen, al weg is.

Daar staan ze dan op het vliegveld Gardermoen in Oslo. Geen vliegtuig, geen hotel, geen bed om in te slapen en geen hulp van de vliegmaatschappij. De andere morgen om ongeveer 7.00 uur zal er weer een vlucht naar Ålesund vertrekken en misschien kunnen ze dan mee. Er blijft dus niets anders over dan op een bankje te slapen in de vertrekhal van het vliegveld, samen met vele andere gestrande reizigers. We vonden het heel vervelend voor hen, maar konden vanuit Stordal, bijna 600 kilometer verderop, niets ondernemen.

De andere morgen kunnen ze de eerste vlucht nemen en zien we ze in Ålesund heldhaftig uit het vliegtuig stappen. Ik kan je

zeggen dat we nog nooit zo blij zijn geweest als toen, om (schoon)moeder en (schoon)zus weer te zien. Na een kop koffie met de auto, door een witte wereld, naar Stordal. De drie dagen dat ze bij ons waren heeft het bijna constant gesneeuwd, zodat er niet echt heel veel te zien was van de omgeving, maar dat mocht de pret niet drukken. Het was heel fijn om weer bij elkaar te zijn en hun ons nieuwe thuis te laten zien. Gelukkig ging de terugreis voorspoedig en zonder oponthoud. Afijn, zo heb je nog eens wat te vertellen thuis, of niet ma?

Peter

OnisMedia produceert nieuwe toeristenbrochure voor Stordal

STORDAL – Na de huizencatalogus voor Byggmann (zie foto), een grote klus voor een minibedrijfje als OnisMedia, hebben we nu opdracht gekregen van de gemeente Stordal voor de productie van een nieuwe toeristenbrochure. Ook deze opdracht heeft nogal wat tijd gekost voor we 'm binnen hadden, zoals hier alles tijd kost. De uitdrukking die hier opgeld doet is: 'TTT, ting tar tid'. In goed Nederlands betekent dit 'De dingen kosten tijd' en daar moet ik wel even aan wennen eerlijk gezegd. Net als aan de uitdrukking 'Slapp av', die betekend dat je het kalm aan moet doen en niet zo moet lopen stressen.

We zijn volop met de Stordal-brochure bezig, zodat hij voor het toeristenseizoen begint verspreid kan worden. Belangstelling? Mail ongeveer eind maart naar de gemeente Stordal, postmottak@stordal.kommune.no,

en je krijgt 'm nog voor je vakantie toegestuurd (hoop ik). Dat Stordal en omgeving veel te bieden heeft is gewoon een feit. Fjorden, hoge besneeuwde bergen, watervallen, bergmeren vol met forel, zalmrivieren, lange en korte boottochten, Trollstigen (fantastische haarspeldbochten met een spectaculair uitzicht), de lekkerste aardbeien ter wereld (zo van de kraam langs de weg), de beroemde Geirangerfjord met grote cruiseschepen erin, Jugendstilstad Ålesund (gebouwd op 5 eilanden midden in zee), vogeleiland Runde met onder andere papagaaiduikers en vele andere vogelsoorten.....

Hallo bent u er nog?

En dat allemaal in een straal van ca. 60 kilometer om Stordal. Beleef het mee en kom bijvoorbeeld kamperen (met de tent, caravan of iets luxer in een van de hutten) op de Stordal Camping (www.stordalcamping.com). Deze

TTT: ting tar tid!

De nieuwe huizenkatalogus van Byggmann

heeft een Nederlandse eigenaar, dus de taal is geen probleem en ze serveren je bovendien een heerlijke 'landgang' of 'hamburger'. Verder zijn er in Stordal appartementen (leiligheter) te huur, zijn er twee geheel nieuwe appartementjes aan de rand van de boothaven te huur en kun je logeren in de unieke Blåtind Appartemenen, iets verderop in de bergen.

Ik hoor jullie al denken, die loopt weer te hard van stapel, stuur nou maar gewoon die brochure op of nog beter we komen zelf wel even kijken. In Stordal zijn jullie in ieder geval van harte welkom. Vi snakkes (we spreken elkaar). Wordt vervolgd.

Peter

Langlaufen, ja gezellig

Ja, daar stonden we dan. Gloednieuwe ski's, niet zulke dure, lekker ingepakt en nu maar proberen. Viel dat even tegen. Langlaufski's zijn toch wel wat smaller dan alpineski's. Remmen is ook een stuk lastiger, eigenlijk lukte het ons de eerste keer helemaal niet. Je schoenen zitten alleen maar aan de voorkant aan de ski's vast. Moet ook wel als je langlauft, maar ja dat waren we niet gewend. We dachten, dat de berg op moeilijker zou zijn dan de berg af. Het was precies andersom! Doodeng in zo'n spoor het bergje af. We waren blij dat we even later het bergje weer op moesten. Zo hadden

we het tenminste zelf in de hand. Wat een klungels voelden we ons..... na een paar keer flink vallen, hielden we het voor gezien.

Oefenen, oefenen, oefenen

Het leek zo gemakkelijk, gewoon in het spoor naar beneden. Bij anderen zag het er zo simpel uit, maar ja die doen het al zo'n 70 jaar!!!! We spraken een oudere man en hij vertelde, dat hij al vanaf zijn derde jaar op de ski's stond. Hij was 73, reken maar uit. We vroegen advies en hij zei, 'gewoon gaan en oefenen, oefenen, oefenen'. Wel maakte hij ons attent op een andere plek, waar weinig heuveltjes zijn en waar we ruimte genoeg hadden om te oefenen. Op school kreeg Mieke het zelfde

advies. Ook Peter hoorde van iemand, dat we beter bij Overøye konden gaan oefenen. Na een week van beraad, rugpijn en nekpijn, hebben we besloten het niet meteen op te geven. Op zondag, een week na de eerste keer, gingen we op weg naar Overøye, een skigebied zo'n 10 km verderop. Wel met lood in de schoenen. Maar wat schetste onze verbazing, het ging veel beter!!! Niet een keer gevallen en geen vervelende heuveltjes. Dit was pas echt langlaufen midden in de natuur, in een flinke sneeuwbus, heerlijk. We gleden af en toe echt als volleerde langlaufers. Hier gaan we zeker vaker naar toe. Later komen de moeilijke heuveltjes wel of misschien nooit. We zullen jullie op de hoogte houden. Het had trouwens wel wat. Zomaar op zondagmiddag even gaan skiën, terwijl de mensen in Nederland toch eerst een heel eind moeten rijden om te kunnen wintersporten. Moe, maar voldaan kwamen we weer thuis. We waren best een beetje trots op onszelf!

Mieke

Colofon

PM-nieuws is een onregelmatig verschijnende uitgave van Peter en Mieke Onis.
Teksten en foto's: Peter, Mieke en Duko.
Vinjehjellane, 6250 Stordal, Norge
Tlf. 0047-70 27 8660. Email: info@onismedia.no
Internet: www.onismedia.no. Stordal februari 2005.

Met kerst en oud en nieuw in Nederland

Na een drukke en intensieve periode in Noorwegen, zitten we in het vliegtuig naar Nederland. We hebben er zin in! Zien we na een half jaar iedereen weer terug. Mieke's moeder en zus, Else en Eric hebben we tussendoor gezellig bij ons op bezoek gehad. Maar de anderen hebben we echt een half jaar niet gezien. We vliegen woensdag voor de kerst van Ålesund naar Oslo (Gardermoen). Daar pakken we een hotelletje. Zo hebben we echt een vakantie gevoel en is alles niet zo gestrest. Donderdag vliegen we verder naar Rotterdam, waar Wouter en Sylvia ons op staan te wachten. We zien ze al staan, als we uit het vliegtuig stappen. Dat voelde heel bijzonder, best even slikken, als je ze dan zo op afstand ziet. Snel hadden we de koffers en toen konden we elkaar begroeten... een paar traantjes horen er bij. Heel fijn om weer even terug te zijn! Daarna euro's pinnen en dan naar hun huisje. Alle vier hebben we van alles te vertellen, met wat lekkers te eten en te drinken is het heel gezellig. We zijn moe, maar houden het nog wel even vol zo. Lotte en Reinhard hebben we even aan de telefoon, daar gaan we maandag (derde kerstdag) lekker boerenkool eten. Mmm, dat hebben we gemist! Na een fijne avond, goede nachtrust en een lekker ontbijtje, boodschappen doen. Daarna worden Else en Eric opgehaald van het station. Zij vieren samen met ons kerstavondje, lekker gourmetten, kolonisten spelen en kletsen.

In de trein

Else en Eric gaan de volgende dag (Eerste kerstdag) met ons mee naar Enschede, naar Peters ouders met de trein. Was erg lang geleden, dat we in de trein zaten. Het ging prima en Jan haalt ons op. Samen gaan we naar (o)pa en (o)ma koffie drinken, kletsen, 's middags kaarten en 's avonds een koude schotel. Het smaakte heel goed en was erg gezellig. In de loop van de avond brengen Jan en Herma, Else en Eric naar Winterswijk. Daar wonen de ouders van Eric. Wij gaan

de volgende dag (Tweede kerstdag) met de trein naar Warnsveld. Bij Mieke's moeder en Dolf brengen we deze dag door. We genieten samen met Antonette, Nick, Alice en Ron van heerlijk Chinees eten! Dat is in Noorwegen niet zo gewoon als in Nederland. In Stordal is geen Chinees. Wie weet, begint daar ooit nog eens iemand een Chinees restaurant. Al is dat niet echt haalbaar met net over de 1000 inwoners!

Een vaste stek in Vorden

Die avond brengt Dolf ons naar Vorden, naar Jan en Dika Murray. Daar kunnen we de rest van de week logeren! Dat is erg fijn, een vaste stek, tijdens onze 'tournee' in Nederland. Zo voelde het een beetje, maar bij Dika en Jan hadden we steeds weer een rustpunt. Elke dag een lekker ontbijtje samen met hen. We hebben heel wat afgekletst, gegeten en gedronken. We hopen, dat ze bij ons op bezoek komen, zodat wij hen ook kunnen verwennen. **Jan en Dika bedankt!**

We worden opa en oma

's Maandags zien we Lotte en Reinhard weer na een half jaar! Ze hadden zich uitgesloofd en allemaal lekkere dingetjes klaargemaakt en dan natuurlijk de boerenkool. Heel lekker en gezellig! Zij hadden een paar cadeautjes onder de kerstboom.... eerst een 'gewoon' cadeau en daarna moesten we samen iets uitpakken. Er zaten twee paar babysokjes in het pakje! Jullie snappen het vast direct. Mieke

ook, maar Peter leest eerst uitgebreid wat er op de sokjes staat. Hij heeft niet meteen door, dat Lotte en Reinhard zwanger zijn. Dat is wel lachen natuurlijk.

We worden dus, als alles goed gaat, ergens in augustus opa en oma!!! Helemaal te gek, vinden wij. Het zal alleen best lastig zijn om dan in Noorwegen te wonen. Maar ja, we bellen nu ook al bijna elke dag.

Op tournee

De rest van de week doen we allerlei dingen, zoals een bezoekje brengen aan de Vordenseweg (ons oude huis), Else ophalen bij Elly en Rob van studio Eledance, met de kinderen, Jan, Dika en vrienden boerenkool en zuurkool eten en samen met de kids bowlen in Zutphen. Heel erg gezellig allemaal. Peter heeft nog gegeten met oud bestuursleden van de Gelderse Businessclub en Mieke heeft

een heel gezellige avond gehad bij de Exelse Molen met haar oud collega's. Natuurlijk stond ook een bezoekje aan de oude zaak van Peter op het programma. Oud en nieuw vierden we met Lotte, Reinhard en Else. Zondag 2 januari reisden we weer naar Noorwegen, uitgezwaaid door Wouter en Sylvia. Een 'klein detail' moeten we nog even kwijt: op Rotterdam Airport moesten we ons melden bij de Security.....oepe! We bleken vuurwerk in een koffer te hebben! ?????? O jee, nooit meer aan gedacht. Mieke had sterretjes voor Else gekocht, maar die hadden we vergeten, niet gebruikt dus. Zaten nog in de koffer, dom, dom, dom! Met een rode kop haalden we ze eruit. Toch goed, die veiligheidscontroles, elke koffer gaat echt door de scanner.

Na een voorspoedige vliegreis kwamen we weer in Noorwegen aan. We voelden ons meteen weer thuis en reden in een flinke sneeuwstorm naar huis. En Duko, die heeft ons niet gemist. Hij heeft het echt naar zijn zin bij Rob en Yvon!

Peter en Mieke

Vogeleiland Runde

Zo'n honderd kilometer van Stordal ligt het eiland Runde. Runde ligt ten zuidwesten van Ålesund. Het eiland wordt gekenmerkt door zijn enorme vogelrots, de zuidelijkste van Noorwegen, die vroeger een "geheim van de vogelaars en natuurfotografen" was. De ligging, een eindje uit de kust in de Atlantische Oceaan maakt het een ideale plaats om te broeden voor veel zeevogels: jaarlijks broeden er ongeveer 600.000 vogels, verspreid over het eiland. Ook trekvogels gebruiken Runde graag als tussenstop tijdens de trek.

Alleen de rit van Stordal naar Runde is al erg mooi. De zee was erg wild, grote schuimkoppen. We moesten over enkele bruggen, waarvan een erg smalle. Tegenligger, dan moet je gewoon even achteruit. Er is een camping, een herberg en er zijn huisjes te huur. Het lijkt ons zeer de moeite waard hier in het voorjaar nog eens naar toe te gaan. Dan kunnen we ook zien of er echt veel vogels zijn, want nu waren er slechts twee 'rare vogels'!

Bli kjent med Stordal

De gemeente Stordal nodigde alle nieuwe inwoners uit voor een soort kennismakingsmiddag. We werden eind vorig jaar opgehaald met een grote bus. Het merendeel was Nederlands, verder waren er enkele Koreaanse families, een Afghaans gezin en twee Noren. De burgemeester was onze reisleader. We hebben veel van de omgeving gezien, samen gegeten en geluisterd naar presentaties van de meeste verenigingen in Stordal. Er zijn misschien wel 50 clubs op zo'n 1000 inwoners. Dat is niet niks. Van dansgroep tot skischansspringen en nog veel meer.

Kerstconcert

In december zijn we met Gert en Janet naar een kerstconcert geweest in Ålesund. Het was een mooi concert van het Trondheims Guttekor (jongenskoor) en Dovre Mannskor (mannenkoor) in de grote kerk van Ålesund. Beide koren werden begeleidt door de bekende Noorse violist Arve Tellefsen. Na afloop hebben we heerlijk gegeten in huize Rietman. Het was zeer de moeite waard en bijzonder gezellig.

Julebord

Julebord (kerstdiner) is een hot item in de maand december in Noorwegen. Het liefst beginnen ze er al halverwege november mee. Ook wij ontkwamen niet aan dit ritueel. Peter van Stordal Næringshage en Mieke van school. Traditioneel wordt er veel gezongen en verteld tijdens etentjes en feestavonden. Ook spelletjes doen het altijd goed bij de Noren. Er wordt dan ook van alles bedacht om de avond zo plezierig mogelijk te laten verlopen.

Emigreren als vlucht?

STORDAL – Na de moord op Theo van Gogh laaide de belangstelling om te emigreren weer op volgens diverse Nederlandse kranten. Of dit een gezonde belangstelling is kun je je afvragen. Emigreren moet volgens mij namelijk nooit een vlucht zijn. Welk land je ook kiest, nergens is het ideaal en zul je concessies moeten doen, want je neemt altijd jezelf mee. Overall vind je zowel positieve als negatieve zaken, zo zit de wereld nu eenmaal in elkaar. De kunst is om op een positieve wijze tegen de dingen aan te kijken en ze te benaderen, waar je ook bent. Dat valt niet altijd mee kan ik je vertellen. We hebben de laatste zeven maanden veel geleerd wat dat betreft. Het gaat niet vanzelf, zolang je maar

Drosjesjåfør in Noorwegen

STORDAL – In de vorige PM-nieuws liet ik al weten open te staan voor nieuwe uitdagingen. Tot op heden bleef het een beetje bij het zelfde werk als in Nederland, totdat er in december een personeelsadvertentie in Bygdebladet stond, waarin een drosjesjåfør (taxichauffeur) gevraagd werd als invaller. Zou dat wat voor mij zijn? Kan ik dat in Noorwegen? Waarom zou ik het doen? Allemaal vragen, die door je hoofd spelen. Ik kan mijn 'huis, tuin en keuken-Noors' natuurlijk beter onder de knie krijgen tijdens taxiritjes, ik zie wat van de omgeving, ik verdien een paar kronen bij en als er geen ritjes zijn kan ik gewoon op mijn kantoor werken. Nou, waarom niet, dus gesolliciteerd (voor de eerste keer weer sinds 25 jaar).

De Taxameter

Om het verhaal kort te houden. Vanaf half januari ben ik dus taxichauffeur, vier dagen in de twee weken. Je zou denken dat de taal de

grootste barrière zou zijn, maar in mijn geval is het de Taxameter. Dat is een meter in de taxi die de ritten registreert en waarin je 'duizend-en-één' codes moet invoeren om de verschillende vergoedingen van instanties bij te houden. Voor alle duidelijkheid; ik ben geen technicus, van handleidingen houd ik al helemaal niet en als er een apparaat ingesteld moet worden, zoals een videorecorder, dan doet Mieke dat. Maar goed alles zal wel wennen.

Het contact met passagiers en het autorijden (veel in de sneeuw) vind ik heerlijk. Het verdient geen knoop, maar dat is in dit geval maar bijzaak, ik krijg gratis Noorse les moet je maar denken. Verder is het een tijdelijke job, die hooguit tot de zomer zal duren of zolang ik er schik in heb. Onderstaand mopje kreeg ik laatst gemaild, ik kan het niet laten om het bij dit artikel te voegen. Wat er verder op ons pad zal komen wachten we maar gewoon af, dat maakt het leven leuk nietwaar.

Peter

mopje: *De passagier achter in de taxi wil de chauffeur wat vragen, dus tikt hij de man even op z'n schouder om de aandacht te trekken. De taxichauffeur geeft een geweldige schreeuw en verliest de macht over het stuur. Het voertuig mist op een haartje na een bergwand, ramt bijna de voorpui van een houten woning, alvorens op het trottoir tussen tientallen driftig fotograferende toeristen tot stilstand te komen. Het is even stil in de taxi. Dan zegt de chauffeur: "Meneer, wilt u dat nooit meer doen. Ik ben me dood geschrokken." De passagier zegt dat hij niet had geweten dat de chauffeur zo zou schrikken van een klein tikje op z'n schouder. Waarop de bestuurder zegt: "Het is uw schuld niet hoor meneer. Maar vandaag is mijn eerste dag als taxichauffeur. Hiervoor heb ik 25 jaar lijkwagens gereden."*

Peter